

Οι αντιφάσεις της αστικής δημοκρατίας και ο εκφασισμός της κοινωνίας

Η αντιφατικότητα τού όρου αστική δημοκρατία γίνεται εύκολα αντιληπτή, αν αναλογιστούμε ότι τα συμφέροντα της τάξης των καπιταλιστών -τα οποία αυτή προωθεί- έρχονται σε σύγκρουση μ' αυτά των περισσοτέρων, δηλαδή του εργαζόμενου λαού. Αυτό γίνεται αντιληπτό και στην καθημερινή ζωή, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης. Δηλαδή παρατηρείται η περιστολή των δημοκρατικών διαδικασιών και δικαιωμάτων. Πιο συγκεκριμένα:

1. **Η εκτελεστική εξουσία αποκτά ακόμα μεγαλύτερο θεσμικό βάρος** και στο όνομα της επείγουσας ανάγκης για την αντιμετώπιση της κρίσης επιβάλλει διαδικασίες έκτακτης, ταχείας νομοθέτησης, με ή χωρίς τη συμμετοχή του αστικού κοινοβουλίου: Πράξεις Νομοθετικού περιεχομένου (ΠΝΠ), πολυνομοσχέδια με ετερόκλητο περιεχόμενο (νομοσχέδια-σκούπα), μαζική κατάθεση τροπολογιών της τελευταίας στιγμής κ.α.
2. **Στρατιωτικοποιείται η εργασία.** Για παράδειγμα, θέτονται εμπόδια στην διεξαγωγή απεργιών ή κηρύσσονται παράνομες και οι απεργοί επιστρατεύονται (βλ. απεργούς στο μετρό, στην καθαριότητα και στην εκπαίδευση).
3. **Οικοδομείται το αυταρχικό και κατασταλτικό κράτος «έκτακτης ανάγκης».** Δηλαδή παρατηρείται η γιγάντωση των κατασταλτικών μηχανισμών, οι οποίοι έδρασαν σαν πραγματικός στρατός κατοχής ενάντια σε ανθρώπους που αγωνίζονται για την προστασία του περιβάλλοντος (βλ Αντιτρομοκρατική και ΜΑΤ στις Σκουρίες), σε απεργίες (βλ. ξύλο στις καθαρίστριες-2014) και σε διαδηλώσεις (βλ. βασανιστήρια σε αντιφασίστες μέσα στη ΓΑΔΑ-2012). Επίσης, **ισχυροποιείται η νομική περιφρούρηση της αστικής τάξης με εμφυλιακούς νόμους**, όπως ο τρομονόμος (το νέο ιδιώνυμο) με τον οποίον βαφτίζονται εγκληματίες και

φυλακίζονται ακόμα και συγγενείς πολιτικών κρατούμενων και αγωνιστών (βλ. Α. Τσάκαλου, Ε. Στατήρη, Μ. Θεοφίλου), αλλά και όσοι προσφέρουν ακόμα και ηθική στήριξη σ' αυτούς. Επίσης, γίνονται καθαρά πολιτικές διώξεις (βλ. Τάσος Θεοφίλου) και τίθεται σε εφαρμογή η εμφυλιακή πρακτική των δηλώσεων μετανοίας (βλ. Δ. Κουφοντίνας, Κ. Γουρνάς, Ν. Ρωμανός).

Ναι, αλλά υπάρχουν και τα ανικαπιταλιστικά κόμματα/πρατάξεις, έτσι δεν είναι;

Η μορφή με την οποία ασκεί την κυριαρχία της η τάξη των καπιταλιστών μπορεί να είναι:

1. **Φιλελεύθερη αστική**, δηλαδή η πιο τυπική και ουσιαστικά χαρακτηριστική στην ουσία του καπιταλισμού: «ελεύθερη» κίνηση εργατικού δυναμικού και κεφαλαίου, πολιτική εκπροσώπηση όλων των τμημάτων της κοινωνίας (κοινοβούλιο, τοπικά και περιφερειακά συμβούλια κ.α.)
2. Η περιστολή όλων των παραπάνω. Δηλαδή να πάρει τη μορφή στρατιωτικού-πολιτικού πραξικοπήματος, ή να προκύψει ένα **στρατιωτικό-πολιτικό πραξικόπημα** μέσα από αστικοκοινοβουλευτικές διαδικασίες (βλ. κυβέρνηση Παπαδήμου 2011-2012, κυβέρνηση Μόντι 2011-2013, Ουκρανία 2014)
3. Ο εγκλωβισμός του ίδιου του εργαζόμενου λαού -ο οποίος δεν είναι άμοιρος ευθυνών- στους μηχανισμούς και στους στόχους της δικτατορίας του κεφαλαίου όπως συμβαίνει με τη **σοσιαλδημοκρατία** και τη **ρεφορμιστική αριστερά**. Σε τελευταία ανάλυση, αυτή η τρίτη μορφή της καπιταλιστικής εξουσίας είναι και η πιο άμεσα αλλά και μακροπρόθεσμα επιβλαβής για τον εργαζόμενο λαό, γιατί εκφράζει τον εκφυλισμό του, την προδοσία του

από το ίδιο το πολιτικό τμήμα που του «εκπροσωπεί» και οδηγεί στην αδρανοποίηση του (βλ. άμεση διάψευση της «ελπίδας» που προσέφερε σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας η εκλογική ανέλιξη της νέας σοσιαλδημοκρατίας με δεκανίκι την ψεκασμένη δεξιά [Σύριζα-Ανελ 2015], η οποία σκόρπισε περισσότερη παραίτηση και μοιρολατρία, παρά θυμό και οργή για την προδοσία).

Ναι, όμως οι φοιτητικές παρατάξεις δεν είναι το ίδιο με τις κομματικές, έτσι δεν είναι;

Πλέον, ο καθένας μπορεί να καταλάβει την αντιστοιχία μεταξύ φοιτητικών και κομματικών παρατάξεων. Αμφότερες είναι επιφορτισμένες με τον ίδιο ρόλο και χρησιμοποιούν τα ίδια μέσα. Από τη μια υπάρχουν οι φιλελέδες (μαζί με φασίστες) της ΔΑΠ και οι σοσιαλδημοκράτες της ΠΑΣΠ, οι οποίοι εξυπηρετούν ξεδιάντροπα τα συμφέροντα της αστικής τάξης μέσα στο πανεπιστήμιο και στους οποίους η **ρουσφετολογία και η γενικότερη απολιτικοποίηση που προωθείται από τα κόμματα του αστικού μπλοκ μεταφράζεται σε κερασμένα μπουκάλια και σημειώσεις**. Από την άλλη το ευρύ φάσμα της ρεφορμιστικής αριστεράς μέσα στα πανεπιστήμια, οι οποίοι κηρύττουν την εμπιστοσύνη στις θεσμικές και ειρηνικές μεθόδους καθώς και τη χρησιμότητα της κάλπης ως μέσο αγώνα. Πέρα από τις μικροπολιτικές κόντρες στις οποίες αναλώνονται για το θεαθήναι, **αναπαράγουν την απέραντη αντικαπιταλιστική και αντιφασιστική αερολογία των ρεφορμιστών, χωρίς να κάνουν λόγο για την αναγκαιότητα του εξωθεσμικού αγώνα**, του μόνου που κυοφορεί την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης.

Ναι, αλλά άμα σαμποτάρεις τις εκλογές δε βοηθάς στην ανάπτυξη της αντίδρασης/του φασισμού;

Ανατρέχοντας στην ιστορική πραγματικότητα βλέπουμε πως ο φασισμός αναπτύχθηκε και εδραιώθηκε μέσα στα

πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Πιο συγκεκριμένα, όταν ο φιλελευθερισμός κατέρρευε και οι προλετάριοι έβαζαν τα θεμέλια της κοινωνικής επανάστασης (Γερμανία 1918, Ιταλία 1919-1922), τα συμφέροντα της εκμεταλλεύτριας, αστικής τάξης διασώθηκαν από τους ρεφορμιστές. Αυτοί ήταν που υπόσχονταν την αλλαγή του καπιταλισμού μέσα από δημοκρατικούς θεσμούς και τελικά κατάφεραν να διαβάλλουν εκ των έσω και να διασπάσουν το προλεταριακό μέτωπο. Η αναβολή της επανάστασης και η προδοσία του εργαζόμενου λαού από την πολιτική του εκπροσώπηση στο κοινοβούλιο και στα συνδικάτα προλείανε το έδαφος για την αντεπίθεση της αστικής τάξης με άρμα το φασισμό. Επομένως, **όσο περισσότερο ο εργαζόμενος λαός εμπιστεύεται τη νομιμότητα, τη συνταγματική διακυβέρνηση, την αστική δημοκρατία, όσες περισσότερες θυσίες κάνει για να σωθεί το υπάρχον σύστημα ως το «μικρότερο κακό», τόσο σφοδρότερες γίνονται οι καπιταλιστικές επιθέσεις και τόσο ταχύτερη είναι η έλευση του φασισμού**.

Οργάνωση σε οριζόντιες δομές σε σχολεία, σχολές εργασιακούς χώρους, γειτονιές.

Να κάνουμε πέρα τη λογική της διαμεσολάβησης και των αυτόκλητων σωτήρων.

Να τελειώνουμε με το παραμύθι της αστικής δημοκρατίας.

Ο μόνος επαναστατικός αγώνας ήταν, είναι και θα είναι εξωθεσμικός.

αυτόνομο σχήμα

αυτόνομο στέκι

**πολιτικός/ κοινωνικός χώρος,
«αγκάθι»**